

dosarul nr. 2rac-237/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Victor Sandu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A.Bostan, V.Negru, A.Pahopol)

ÎNCHEIERE

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Primăria mun.Chișinău, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2018, în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Primăria mun.Chișinău împotriva Cooperativei de construcție a garajelor nr.142 cu privire la încasarea datoriei,

c o n s t a t ă :

La 05 septembrie 2016 Primăria mun.Chișinău a depus cerere de chemare în judecată împotriva Cooperativei de construcție a garajelor nr.142 cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a menționat că, lotul de pământ cu suprafața de 0,12 ha, cu nr. cadastralXXXXX, pe care este amplasat imobilul pârîtului constituie proprietate municipală și conform prevederilor art.42 din Codul funciar, terenurile din intravilan se află în administrarea autorităților administrației publice locale, iar din municipii, în proprietate municipală.

A relevat reclamantul, că prin scrisoarea nr.01/1-08-593 din 15 martie 2016 pârîtul a fost informat despre necesitatea achitării sumei de 48817,23 de lei, calculată în conformitate cu decizia Consiliului mun.Chișinău nr.9/23 din 30 iulie 2010, ultimul însă, în termenul acordat, nu a întreprins nicio acțiune de achitare a datoriei.

Primăria mun.Chișinău a solicitat încasarea datoriei de la Cooperativa de construcție a garajelor nr.142 în sumă de 48817,23 de lei.

Prin cererea de concretizare a solicitat încasarea datoriei din contul pârîtului în beneficiul Primăriei a sumei de 23817 lei, cu titlu de plată pentru folosirea terenului și a cheltuielilor poștale în sumă de 7,95 de lei.

Prin hotărârea din 29 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cererea privind încasarea datoriei pentru plata folosirii terenului pentru perioada 30 iulie 2010-10 iulie 2013 în sumă de 23817 lei a fost respinsă ca fiind tardivă.

Prin decizia din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Primăria mun.Chișinău și a fost menținută hotărârea din 29 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 19 aprilie 2018 Primăria mun.Chișinău a declarat recurs împotriva deciziei din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în sensul admiterii acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat, că instanța de apel eronat a aplicat normele de drept material.

A menționat că, sunt eronate concluziile instanței de apel precum că, Primăria nu este în drept de a pretinde integral datoria din motivul nerespectării termenului de prescripție extinctivă de adresare în judecată deoarece, achitând parțial datoria acumulată, intimatul recunoaște faptul că, are datorii și prin urmare, instanțele nu au calificat corect, din punct de vedere juridic acțiunea Primăriei mun.Chișinău cu privire la încasarea din contul Cooperativei a datoriei în mărime de 23817 lei, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
 - b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
 - c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
 - d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
 - e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
 - f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.
- 4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut

duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data comunicării deciziei instanței de apel, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca actul judecătoresc de dispoziție al instanței de apel.

Argumentele recurentului precum că, sunt eronate concluziile instanței de apel precum că, Primăria nu este în drept de a pretinde integral datoria din motivul nerespectării termenului de prescripție extinctivă de adresare în judecată deoarece, achitând parțial datoria acumulată, intimatul recunoaște faptul că are datorii și prin urmare, instanțele nu au calificat corect, din punct de vedere juridic acțiunea Primăriei mun.Chișinău cu privire la încasarea din contul Cooperativei a datoriei în mărime de 23817 lei, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite se resping.

În speță, datoria pretinsă de recurent este una istorică. Or, având în vedere faptul că, termenul de trei ani pentru adresare în instanța de judecată întru revendicarea datoriei acumulate s-a scurs, cererea în această parte corect s-a respins de instanțele de judecată ca tardivă.

La caz, termenul de prescripție extinctivă a fost încălcat, instanțele de judecată fiind în imposibilitate de a se pronunța asupra chestiunii privind repunerea în termen a acțiunii din oficiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat nici un argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurentul a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un

recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Primăria mun.Chișinău.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan